

مشارکت در سلامت، یک نوع تعاون است که طی آن مردم داوطلبانه و یا به سبب تشویق و توجیهات می پذیرند که با مداخلات مرتبط با سلامت تعامل داشته و با فراهم کردن نیروی کار یا دیگر منابع مورد نیاز، منافی را کسب کنند. مشارکت همچنین ابزار توانمند سازی نیز محسوب می شود که از طریق آن جامعه محلی مسئولیت، تشخیص و کار برای حل مشکلات بهداشتی خود را می آموزند و برای توسعه جامعه خود تلاش می کنند. امروزه مشارکت اجتماعی در سلامت به عنوان جزء اساسی سلامت جامعه و برنامه های توسعه ای در آمده است. مفهوم مشارکت در سلامت اساساً از رویکرد مردم محوری در اقدامات توسعه ای منشاء گرفته است و این مهم را به ذهن متبادر می سازد که برای ارتقاء سلامت باید به اصل **با مردم و نه برای مردم** متعهد بود و بر این اساس استراتژی هایی را اتخاذ نمود که بر دخالت مردم در امور اجتماعی و سلامت شهری استوار باشد. رویکرد **سلامت شهری** در نظر دارد سطح بالایی از تعهد سیاسی را تامین کرده، آگاهی و درک عمومی را افزایش داده، مشارکت بین بخشی و دخالت و مشارکت جامعه را تشویق نماید تا جایگاه سلامت را در سیاست گذاری های شهری ارتقاء دهد. باور جهانی بر این استوار است که این امر، از طریق مشارکت اجتماعی قابل حصول است. تا زمانی که مردم نتوانند عوامل موثر بر سلامت را **شناسایی نموده و کنترل نمایند، تامین و ارتقاء سلامت به مفهوم کلی آن دست نیافتنی** خواهد بود. مشارکت مردم در امر سلامت خود از جمله مسائل مهمی است که همگام با اقدامات دولتی و بخش های توسعه کشور می بایستی تقویت و تشویق گردد. **شرایط سیاسی و اجتماعی حاکم بر جامعه، نوع دید و نگاه مسئولان و برنامه ریزان، خلیات و روحیات مردم، تجارب و واقعیات گذشته جامعه** بر پذیرش و یا عدم پذیرش یا نحوه مشارکت مردم اثر دارد. لازمه توسعه پایدار و همه جانبه، **بسط روز افزون انگیزش و مشارکت اجتماعی، سیاسی و اقتصادی مردم در تصمیم گیری ها و تعیین خط مشی مرتبط با زندگی اجتماعی** آنهاست. در کل، مشارکت اجتماعی، مفهومی کاملاً انحصاری در هر جامعه می باشد لذا شناخت آن مستلزم انجام مطالعات مبتنی بر ساختارهای هر جامعه به شکل کاملاً اختصاصی است.

